

bez jakéhokoli významu. Nespornému soudci bude se zabývatí také otázkou výše činžovních dávek, která byla podkladem výpočtu žalobního nároku, neboť i tato okolnost jest podle § 23 (3) v daném případě »rozhodnou pro přípustné zvýšení«. Též v tom směru bylo nutno opravití názor odvolacího soudu, jenž vycházel z názoru, že se touto otázkou má obíratí procesní soud.

Čís. 12316.

Proti usnesení rekursního soudu, jímž byla zamítnuta námitka věcné nepřislušnosti a vysloveno, že k projednávání sporu jest věcně příslušným dovolaný krajský soud, nikoliv pracovní soud, jest přípustný dovolací rekurs.

Pracovní soudy (zákon ze dne 4. července 1931, čís. 131 sb. z. a n.).

Ve sporu o žalobě vdovy po zaměstnanci na bývalého zaměstnavatele zesnulého manžela o náhradu škody pro nepřihlášení manžela k pensijnímu pojištění, není příslušným rozhodovati pracovní soud.

(Rozh. ze dne 2. února 1933, R I 56/33.)

Vdova po zaměstnanci domáhala se na jeho bývalém zaměstnavateli měsíčního důchodu 250 Kč z důvodu náhrady škody, ježto žalovaný nepřihlásil manžela žalobkyně k pensijnímu pojištění. Žalovaný vnesl proti žalobě, zadané na krajském soudě, námitku věcné nepřislušnosti, maje za to, že jest příslušným pracovní soud. Soud prvé stolice vyhověl námitce věcné nepřislušnosti a odmítl žalobu. Rekursní soud zamítl námitku věcné nepřislušnosti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Rekursní soud změnil usnesení prvního soudu, jímž bylo vyhověno námitce věcné nepřislušnosti, a vyslovil, že ku projednání tohoto sporu jest věcně příslušným dovolaný krajský soud, nikoliv pracovní soud podle zákona ze dne 4. července 1931, čís. 131 sb. z. a n. Předpis § 45 první odstavec j. n. tu nepřichází v úvahu, neboť usnesení rekursního soudu není napadeno proto, že pro tuto právní věc jest odůvodněna příslušnost některého jiného sborového soudu nebo některého okresního soudu, nýbrž jen proto, že prý o žalobě má rozhodovati soud pracovní, jímž by byl v tomto případě pracovní soud v T., zahájivší svou činnost podle §§ 1 a 4 odst. (1) vládního nařízení ze dne 1. prosince 1931, čís. 180 sb. z. a n. již dnem 1. ledna 1932.

Dovolací rekurs je tudíž přípustný, ale nelze mu přiznati oprávněnost. V § 1 odst. (1) zákona ze dne 4. července 1931, čís. 131 sb. z. a n. jest výslovně a jasně stanoveno, že pracovní soudy jsou výlučně příslušné rozhodovati o sporech z pracovního, služebního neb učebního poměru založeného soukromoprávní smlouvou, v z n i k l ý c h m e z i

z a m ě s t n a n c e m a z a m ě s t n a v a t e l e m, jakož i mezi zaměstnanci téhož zaměstnavatele. V § 2 jsou pak příkladmo uvedeny t. zv. pracovní spory, o nichž rozhodovati přísluší soudům pracovním, avšak i tam se hned úvodními slovy »V mezích ustanovení § 1« znova poukazuje na vymezení právě vytčené. Z toho plyne nepochybně, že ve sporu o žalobě, kterou podala žalobkyně jako vdova po zaměstnanci žalované firmy proti této firmě jako bývalé zaměstnavatelce svého zemřelého manžela a kterou se domáhá náhrady škody pro nepřihlášení manžela k pensijnímu pojištění, není podle § 1 odst. (1) zákona čís. 131/31 sb. z. a n. příslušným rozhodovati soud pracovní, ježto tu zřejmě nejde o spor, který vznikl mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem anebo mezi zaměstnanci téhož zaměstnavatele. Nezáleží na tom, že žalobní nárok jest vyvozován ze služebního poměru zemřelého manžela žalobkynina k žalované firmě, nýbrž rozhodné jest jen, že žalobkyně sama není a nebyla u žalované zaměstnána a že spor nevznikl z jejího pracovního, služebního neb učebního poměru k žalované firmě. Není proto třeba obírat se otázkou, zdali žalobní nárok jest nárokem samostatným anebo odvozeným z práv získaných zemřelým manželem žalobkyně.

Čís. 12317.

Smlouva o povinnosti k odběru piva za trvání zápůjček poskytnutých pivovarem, po případě po určitou dobu i potom, nepřiči se nutně dobrým mravům.

(Rozh. ze dne 2. února 1933, Rv I 1458/31.)

Žalovaný pivovar poskytl žalujícímu družstvu roku 1926 a roku 1928 zápůjčky, začež se žalující družstvo zavázalo mimo jiné odebíratí jen od žalovaného pivovaru pivo za trvání zápůjčky, nejméně 12 let. Dlužní úpisy byly vtěleny na nemovitosti žalujícího družstva. Žalující družstvo splatilo pivovaru zápůjčky až na zbytek 23.000 Kč, jež se pivovar zdráhal přijmouti, pročež jej družstvo složilo k soudu. Žalobou, o níž tu jde, domáhalo se družstvo na pivovaru, by žalovaný byl uznán povinným podepsati výmazní listinu, že pohledávky žalované strany proti žalující straně již pominuly a že zanikly všechny nároky žalované z dlužních úpisů. V žalobě uvedlo družstvo mimo jiné, že se závazek odebíratí pivo od žalovaného pivovaru přiči dobrým mravům a proto že smlouvy o zápůjčku jsou nicotné. Oba nižší soudy žalobu zamítly, odvolací soud z těchto důvodů: Odvolatel se snaží dovoditi, že poskytnutí zápůjček 120.000 Kč a 12.000 Kč proti knihovnímu zajištění a proti 6% zúrokování neznačilo zvláštní výhodu proti jiným zápůjčkám v době té poskytovaným. I kdyby bylo správné tvrzení, že závazky straně žalující uložené jsou značné, ba i nepoměrně větší nebo těžší, než závazky strany žalované, neplynula by již z toho neplatnost ani nicotnost smlouvy. To, že majetková hodnota nebo tíže